यस्य राष्ट्रे प्रजाः सर्वास्त्रस्यन्ते साध्व्यसाधुभिः ।
तस्य मत्तस्य नश्यन्ति कीर्तिरायुर्भगो गतिः ॥ १० ॥
एष राज्ञः परो धर्मो ह्यार्त्तानामार्त्तिनिग्रहः ।
अत एनं बधिष्यामि भूतद्रुहमसत्तमं ॥ ११ ॥
को ऽवृश्चत् तव पादांस्त्रीन् सौरभेय चतुष्पदः ।
मा भूवंस्त्वादृशो राष्ट्रे राज्ञां कृष्णानुवर्तिनां ॥ १२ ॥
आख्याहि वृष भद्रं वः साधूनामकृतागसां ।
आत्मवैरूप्यकर्तारं पार्थानां कीर्तिदूषणं ॥ १३ ॥
जने ऽनागस्यघं युञ्जन् सर्वतो ऽस्य च मद्भयं ।
साधूनामेव भद्रं स्यादसाधुदमने कृते ॥ १४ ॥
अनागःस्विह भूतेषु य आगस्कृन्निरङ्कुशः ।
आहर्तास्मि भुजं साक्षादमर्त्यस्यापि साङ्गदं ॥ १५ ॥
राज्ञो हि परमो धर्मः स्वधर्मस्थानुपालनं ।
शासतो ऽन्यान् यथा शास्त्रमनापद्युत्पथानिह ॥ १६ ॥
धर्म उवाच ॥ एतद्वः पाण्डवेयानां युक्तमार्त्ताभयं वचः ।
येषां गुणगणैः कृष्णो दौत्यादौ भगवान् कृतः ॥ १७ ॥
न वयं क्लेशबीजानि यतः स्युः पुरुषर्षभ ।
पुरुषं तं विजानीमो वाक्यभेदविमोहिताः ॥ १८ ॥
केचिद्विकल्पवसना आहुरात्मानमात्मनः ।
दैवमन्ये परे कर्म स्वभावमपरे प्रभुं ॥ १९ ॥
अप्रतर्क्यादनिर्देश्यादिति केऽपि निश्चयः ।
अत्रानुरूपं राजर्षे विमृश स्वमनीषया ॥ २० ॥